

Buďte svatí!

David Wilkerson April 1, 1982

Tři měsíce poté, co Izraelci opustili Egypt, dorazili na úpatí hory Sinaj a utábořili se tam. Mojžíš vystoupil na tuto masivní, bouřlivou horu, aby rozmlouval s Hospodinem. Bůh ho zavolal a řekl:

„Aj, já půjdu k tobě v hustém oblaku, aby slyšel lid, když mluvit budu s tebou, ano také, aby tobě vyprávěl na vřky... Jdi k lidu, a posvěť jich dnes a zítra... a ať jsou hotovi ke dni tžetím... nebo v den tžetí sstoupí Hospodin před ožima všeho lidu na horu Sinaj...“

„I stalo se dne tžetího, když bylo ráno, že bylo hžímání s blýskáním a oblak hustý na té hoě... Hora pak Sinaj všecka se kouřila, proto že sstoupil na ni Hospodin v ohni... a tžásla se všecka hora velmi hrub...“

„Zvuk také trouby více se rozmáhal, a silil se náramně. Mojžíš mluvil, a Bůh mu odpovídal hlasem“ (Exodus 19:9–19).

Co hžímal Bůh k Mojžíšovi a svému vyvolenému lidu? Tato slova:

„A vy budete mi království knžské a národ svatý...“ (Exodus 19:6).

V epištole Židům je zemí otžásající proroctví, které se v tento čas už brzy ukáže. Bůh zaslíbil, že promluví ještě jednou – právě tak, jako promluvil u hory Sinaj!

„Jehožto hlas tehďáž byl zemí pohnul, nyní pak propovďi, žka: Ještž já jednou pohnu netoliko zemí, ale i nebem“ (Židům 12:26).

„Viztež, abyste neodpírali mluvícím. Nebo ponžvadž onino neušli pomsty, kteříz odpírali tomu, jenž na zemi na místž Božím mluvil, žím více my, jestliže tím, kterýž s nebe mluví k nám, pohrdneme?“ (Židům 12:25).

Ještž jednou mluví Bůh s nebe. Poselství je stejné jako za časž Mojžíše. Náš Bůh i tež hžímá svžj strašlivý pžíkaz:

„Svatí buďte, nebo já Svatý jsem“ (1. Petr 1:16).
Bůh vyžaduje naprostou svatost!

Nemžžeme uniknout žeži Písma! Neopovažujme se pozvolna couvat od Božého popisu tžch, kdo jsou nazýváni:

- svatí a bez viny
- slavní, bez poskvrny a vrásky
- svatí, nevinní, nezavržení
- spravedliví, ryzí, žistí
- ožišťni od veškeré nežistoty tžla

Celý svžt zná ze smutné zkušenosti, že tento pžíkaz – být svatý jako Bůh – je absolutně nemožný! Písmo nám žiká:

„Není spravedlivého ani jednoho... není, kdo by ?inil dobré...“ (?íman?m 3:10–12).

Všichni jsme zh?ešili a chybí nám Boží svatost. Celé lidstvo velmi neš?astn? selhalo v uposlechnutí p?íkazu být svatý jako B?h. B?h ne?ekl: „Bu?te svatí!“ On ?ekl: „Bu?te svatí, nebo? já jsem svatý!“ Jak se tato doba stává stále více zkorumpovan?jší a zkažen?jší, hromové volání ke svatosti bude znít v srdcích lidí hlasit?ji a hlasit?ji.

Existují pouze t?i zp?soby, jak reagovat na Boží p?íkaz být svatý. Práv? v této hodin? jsi uprost?ed jedné z t?chto t?í reakcí.

1. První reakce je prost? to vzdát a p?estat se snažit o nemožné

Kázal jsem ve v?zení v Mexico City pro více než 150 násilník? a vrah?. Sloužil jsem n?kterým z nejh?íšn?jších lidí na zemi, v?etn? prostitutek, gangster?, p?ekupník? drog a notorických alkoholik? z chudinské ?tvrti. Na mysl mi vždy p?išla jedna otázka: „Jak se on nebo ona mohl(a) tímhle stát? Jak se mohl z kdysi k?ehkého dít?te nakonec vykulbat n?kdo tak h?íšný a nesvatý? Jak se jich ?ábel mohl tak zmocnit?“

Stejnou otázku by bylo možné se ptát ohledn? Žid?, kte?í slyšeli Boha, když k nim akusticky promluvil z hory Sinaj: „Jak by n?kdy mohli lidé zapomenout na h?m?ní, blýskání, zvuk trouby, nadp?irozený dým, silné zem?t?esení – a kosmický hlas všemohoucího Boha? Jak je možné, že se nakonec ukázalo, že jsou to lidé tak h?íšní, odporní, cizoložní a nesvatí?“ Po šest dní vid?li tito lidé Boží slávu „a tvárnost slávy Hospodinovy byla jako spalující ohe? na vrchu hory, p?ed o?ima syn? Izraelských“ (Exodus 24:17). Potom o ?ty?icet dní pozd?ji úpln? ti samí lidé, kte?í leželi tvá?í k zemi p?emožení Boží svatou p?ítomností, tancovali nazí kolem zlatého telete – uctívali mrtvou modlu – hráli si, smílili, popíjeli – úpln? zkažení! Pouze ?ty?icet dní od nebe do pekla!

B?h byl rozzu?ený! P?íkázal Mojžíšovi: „Jdi, sstup, nebo porušil se lid tv?j... sešli brzo s cesty, kterouž jsem p?íkázal jim, aby byli svatým lidem...“ (Exodus 32:7,8).

Nic v celé historii sv?ta se tomu nepodobá. V pouhých ?ty?iceti dnech svatí lidé – a svaté kn?žstvo – sami sebe zkorumpovali. Aron, vysoký kn?z, byl na vrcholu hory Sinaj s Mojžíšem. On také „vid?l Boha Izraelského... a pod nohami jeho bylo jako dílo z kamene zařirového...“ (Exodus 24:10). Jak se mohl muž, který skute?n? vid?l Boží slávu, tak rychle odvrátit, vymodelovat zlaté tele, postavit mu oltá? a vyzvat všechny Izraelce, aby padli na kolena a uctívali ho?

D?vod této náhlé vzpoury se vrací k ho?e Sinaj – zp?t k h?ímajícimu hlasu – zp?t k Božímu p?íkazu: „Bu?te svatí!“

Za vši rebelií je zlost na Boha za to, že stanovil, dle našeho mín?ní, nemožné požadavky!

Po dny sed?li Izraelci v zamyšlení ve svých stanech – plní strachu ze svatého Boha, který od nich vyžadoval svatost. Brzy jim za?ínalo svítat, jak je to nemožné. Vidím je, jak chodí od stanu ke stanu, shromaž?ují se v malých skupinkách a dávají volný pr?echod svého hn?vu: „Jak m?žeme n?kdy žít v souladu s takovým nemožným p?íkazem? Jak m?žeme být jako B?h?“ N?kdo ?íká neuv??itelné: „Tak tedy dob?e, už vím, co ud?lám – odmítám žít ve strachu! Nebudu sloužit Bohu strachu – Bohu, který ?iní takové nemožné požadavky!“

Brzy se vzpoura rozší?ila jako ohe?. Lidé za?ali ?íkat: „Pro? nás Mojžíš?v B?h vyvedl do poušt?, když v?d?l, jak jsme slabí a k?ehcí, a dopustil, abychom byli pokoušeni – a jako vrchol toho všeho od nás vyžaduje nemožné?“

I Aron, vysoký kn?z, musel podlehnout tomuto hn?vu – tomuto pocitu bezmocnosti. Vid?l Boží svatost a zdála se tak vysoko a tak nedosažitelná. Odešel z hory Sinaj do reality své vlastní h?íšnosti! Nakonec také ?íkal: „K ?emu to je – nikdy to nezvládnou – jsem p?íliš slabý a h?íšný.“

Sv?t je našťvaný na Boha! Rozzlobený, že je p?ivedl do divo?iny pokušení a h?íchu – že zp?sobil, že se t?esou strachy – a potom vyžadoval, aby byli svatí a ?istí! A nejhorší ze všeho – podle jejich mín?ní – není nikdo, kdo by jim ukázal, jak být svatý a dobrý!

2. Další reakce na Boží požadavek svatosti je – ?init to nejlepší, lidsky možné, abychom uposlechli!

Jakou bolest, jaké trápení, jaké nadlidské úsilí musí vydržet horliví lidé, kte?í se snaží uposlechnout Boží p?íkaz být svatý! Pavel o nich ?ekl:

„Nebo? jim sv?dectví vydávám, že? horlivost Boží mají, ale ne podle um?ní. Nebo neznajíce Boží spravedlnosti, a

svou vlastní spravedlnost hledající vystaviti, spravedlnosti Boží nebyli poddáni“ (1. Korintským 10:2–3).

Oni slyší Boha, jak hovoří svými příkazy: „Buďte svatí!“ tak odpovídají: „Budu svatý – i kdyby mě to zabilo!“ Žijí pod hrozným bremenem, protože neznají Písmo! Chtějí být svatí, tak se snaží uposlechnout Boha pouhou silou vůle.

- Ostatně, neříká Bible:
- Varujte se zla v každé podobě
- Vzepněte se ďáblu a utečte od vás
- Odložte hříchy, který vás tak snadno obklopuje
- Svlékněte starého člověka a všechny jeho zlé žádosti
- Nevydávejte svá těla pokušení

To zní, jako by Bůh vložil veškerou zodpovědnost na nás. Tak jdeme – a pokoušíme se být svatí!

Některí se vzdají kouření, pití, tancování, hraní karet – dokonce chození do divadla. Jiní se snaží zalíbit Bohu modlitbou, postem a prosí ho, aby „odebral všechny mé zlé touhy.“ Jiní jeden slib za druhým – jen aby ho vzápětí porušili! Někdy mohou skrze nadlidské úsilí vydržet týden, měsíc nebo déle – a nepodlehnu neustále se vracejícímu hříchu. Potom, zrovna když si myslí, že dosáhli vítězství, spadnou! Svedeni, poraženi – a končí v zoufalství!

Proč? Protože, pokud se vírou nepodrobí Kristově spravedlnosti, je všechno marné. Sami si uložili nemožný úkol! Všechny naše dobré skutky musí proudit z čistého srdce, posvěceného vírou v Kristovo dílo na Kříži.

Bůh pohrdá každým lidským úsilím být svatý – jestliže je činěno ve vlastní lidské síle. Pohrdá každou knihou, každým kázáním, každým učením, které volá lidi ke svatosti skrze lidmi vytvořená pravidla a tradice. Veškerá hnutí svatosti se narodila z lidské touhy dlat všechno lidsky možné k zalíbení se Bohu a být svatí. Některá se stala absolutně dogmatická.

Historie církve je plná smyšlných nápadů, jak být svatý. Zeti jsem o mniších, kteří spali na hromádách z trní a rozbitého skla. Jiní si svazovali jednu nohu a skákali po jedné noze, dokud neztratili schopnost používat druhou. Simon Stylites stál třicet let na vrcholu sloupu, a když byl příliš slabý, aby tam mohl zůstat, nainstaloval tam tyč a připoutal se k ní řetězem. Ve středověku cestovala od země k zemi procesí flagelantů, kteří sténali, nařínali, plakali, zpívali smutné písně o pokání, a jak pochodovali, bítovávali svá holá záda. Tisíce se k nim připojovaly ve snaze „vytřepat zlo.“

Jsme vinni zrovna tak. Jen jsme prostě vymysleli nové způsoby, jak vytvořit svatost. Nejprve byly hříšné krátké vlasy – potom dlouhé vlasy. Nalíčení a šperky byly pokládány za něco svätského. Dlouhé rukávy a dlouhé šaty pro ženy byly považovány za sväté. Važení v neděli nebo jízda na kole o šabatě bylo hříšné. Některí si mysleli, že musíš být chudý, abys byl svatý. Jiní se domnívali, že Bůh očekává úplné odloučení od společnosti – a to byl začátek klášterů.

Přemýšlej o všech knihách, které napsali „svatí“ muži. Muži, kteří způsobili, že svatost zní tak nedosažitelná – jako by riskovali celý život sebezapření – strádání – truchlení – dlouhých postů a hluboké pokory! Tyto knihy zní tak bohobojná – tak svätá a ryze. Ale mnohé z nich jsou ohavností v Božích očích. Protože tito takzvaní svätí muži se nikdy nepodrobili Kristově spravedlnosti – daru, který je dán skrze víru samotnou.

Apoštol Pavel řekl: „A v něm nalezen byl nemající své spravedlnosti, kteráž jest z Zákona [nebo ze skutků], ale tu, kteráž jest z víry Kristovy, spravedlnost, kterážto jest z Boha a u víře záleží“ (Filipenským 3:9).

3. Jediná správná reakce na Boží požadavek svatosti je úplně se vydat Kristově svatosti!

„Ale nyní bez Zákona spravedlnost Boží zjevena jest... Spravedlnost totiž Boží, skrze víru Ježíše Krista, ke všem a na všechny věci. Nebo není rozdílu... Spravedliví pak uiněni bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupění, kteréž se stalo v Kristu Ježíši“ (1. Korintským 3:21–24).

Bůh nám ukázal zaručený, spolehlivý způsob, jak se stát absolutně svatý a dokonalý v Jeho očích – pomocí něhož mohou žít všechny Jeho děti v naprostém pokoji a radosti, s vědomím, že Bůh se na ně dívá jako na sväté, čisté a nevinné. A tohle vše je bezplatný dar!

Jeho dar svatosti nemůže být nikdy odmítnou za nic, co, co jsme udělali. Je to nezasloužená přízeň! Je to dokonalý, stoprocentní, naprostý dar!

„Byl snad Abraham přijat Bohem za všechny své dobré skutky? Zasloužil si své právo na nebe všemi dobrými věcmi, které udělal? Ne! Protože spravedlnost je dar; kdyby si ji člověk mohl zasloužit, inženýrsky pak by již nebyla zadarmo – ale ona je! Je dána těm, kdo o ni neusilovali. Nebo? Bůh prohlašuje hříšníky za svaté v Jeho oči, jestliže věří v Krista, který je zachráněje od Božího hněvu...“ (Žid 4:1–5 podle Living Bible)

Některí argumentují: „Vím, že stát se svatým je lidsky nemožné – ale s Boží pomocí jsou všechny věci možné.“ Jinými slovy: „Mohu to dokázat, jestliže mi v tom Bůh pomůže!“ Zdá se, že si myslíme, že máme důlat to nejlepší, co můžeme – a když je vše, co dokážeme, hotové – zavoláme na Boha, aby nás trochu pochválil!

Špatně! Naprosto špatně! Nedokážeme být svatí – ani s Boží pomocí – protože Bůh nebude pomáhat zloději, který se šplhá nahoru nějakou jinou cestou, než kterou On otevřel.

Toto je dilema tolika dnešních křesťanů. Modlí se: „Ó, Bože – cožpak nevidíš, jak tvrdě se snažím? Nemáš soucit s trápením v mém srdci? Nevidíš, jak tvrdě bojuji, abych zůstal svatý? Bože – pro mě v mém zápase nepůjdeš na pomoc se speciální mocí?“

Myslíme si, že by Bůh měl být potěšen z našeho plátcivého úsilí. Očekáváme, že bude přihlížet, tleskat naší tvrdé práci – že dychtí po tom, aby nás zvednul, když padneme. Domníváme se, že je potěšen ze všeho našeho zápasení, bojování proti hříchu, odolávání pokušení! Ale Bůh říká: „A jestliže by kdo i bojoval, nebude korunován, leť by žádně bojoval [podle Božích pravidel]...“ (2. Timoteovi 2:5).

Bůh se vůbec nezajímá o křesťany, kteří bojují proti určitým hříchům. Nezajímá se o sflikování jejich slabých míst. Nebude mít nic společného s takovým vybíráním si bojů. On chce víc než tohle – On chce obléci Kristovu spravedlnost těm, kdo hladoví po svatosti! Chce změnit naše odporně špinavé hadry samospravedlnosti za ducha svatosti – život svatosti – skrze víru v Krista. Chce učinit konec všemu našemu skličujícím a zbytečném úsilí být svatí!

Podrobení se je jediná cesta k Boží svatosti – „...poddát se Kristově spravedlnosti vírou...“

Podrobit se znamená „vzdát se moci naší vůle.“ S Bohem neexistuje taková věc jako síla vůle – všechna moc je Jeho! On nedovolí žádnou jinou moc než svou vlastní! Bůh má důvod pro svůj požadavek absolutní svatosti – chce, abychom se tímto požadavkem pokoušeli! Trpělivě stěží naše úsilí být svatí – čeká na nás, až selžeme tak mizerně, že poběžíme k Jeho trůnu, padneme na kolena a vykřikneme: „Je to beznadějně! Nikdy nebudu svatý! Jsem slabý – smyslný – hříšný – není ve mně vůbec nic dobrého!“ To je druh pokání, které Bůh hledá – poznání chabosti našeho marného úsilí – popření, že bychom v sobě měli vůbec nějakou moc.

Milovaný – poslechni si toto – nikdy nemůžeš být oblečen Kristovou svatostí, dokud nepadneš na svou tvář před Božím trůnem – bezbranný, ubohý, bídný, slabý a absolutně bezmocný! Musíš jednou provždy uzнат, že v sobě nemáš žádnou moc, abys odpíral hříchu – že nemáš Hospodinu co nabídnout, jen rozbitou, poraženou a bezmocnou hroudu hlíny. Musíš uzнат, že nedokážeš být svatý – ani s pomocí. Svatost ti musí být dána – jako dar.

Největší dar, který můžeme dát Bohu, je naše víra, že nám dá svou svatost! Izaiáš jásal:

„Velice se budu radovati v Hospodinu, a plésati bude duše má v Bohu mém; nebo mne oblékl v roucho spasení, a pláštěm spravedlnosti přioděl mne... tak Panovník Hospodin vyvede spravedlnost a chválu přede všemi národy“ (Izaiáš 61:10,11).

Celé peklo se chystá vyrazit na tento náš k záhubě odsouzený svět. Zlí muži a svůdníci budou ještě smůlejší a více násilnítí. V hlavním řase bude na televizních obrazovkách nahota – kabelové televize budou vysílat filmy „pouze pro dospělé“. Satan vyhlásil svatým válku! Korupce, zkaženost, cizoložství, pití alkoholu – sexuální nevázanost, jakou svět nikdy předtím neviděl. Všude kolem bude bezbožnost, strach, nemilosrdnost – zesměšlování všeho, co je dobré a řisté a svaté!

Jak máme v takové hodině obstát? Co je naší obranou? Jak zůstaneme svatí v tak hříšné době? Která lidská bytost může klást odpor přicházející povodni? Kdo se může ubránit, aby tím vším nebyl nakažený a poskrvněný? Nikdo! To znamená, ne svou vlastní silou.

Proto musí toto poselství o úplné kapitulaci pevně sevřít naše duše! Jediný Bůh má moc, aby nás udržel svaté – aby nás sobě představil jako svatý lid bez skvrny a vrásky!

Vše tomuto – Ten Bůh, který nám dává svou svatost, má moc, aby nás v ní uchoval! Nejbezpečnější místo na zemi je u paty Kříže – v pokoení před Božím trnem. čím hrošnější je doba, tím víc potebujeme zstat poddaní! Zsta podrobený, pokoený! Nevzdávej to – ale vzdej se, poddej se!

Potom můžeš poznat, co to skutečně znamená chodit v Duchu – abys nenaplňoval žádosti těla. Znamená to tohle: Žít po všechny asy v nemenném stavu podrobení se a poddanosti Boží moci! Žít ve stavu totální kapitulace – vzdát se všech práv na svou moc a vlastní já. Stát se absolutně závislý na Bohu, že vykoná všechny věci pro tebe a skrze tebe.

Buďte svatí – nebo já jsem svatý – jen vírou samotnou!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/5021/>